

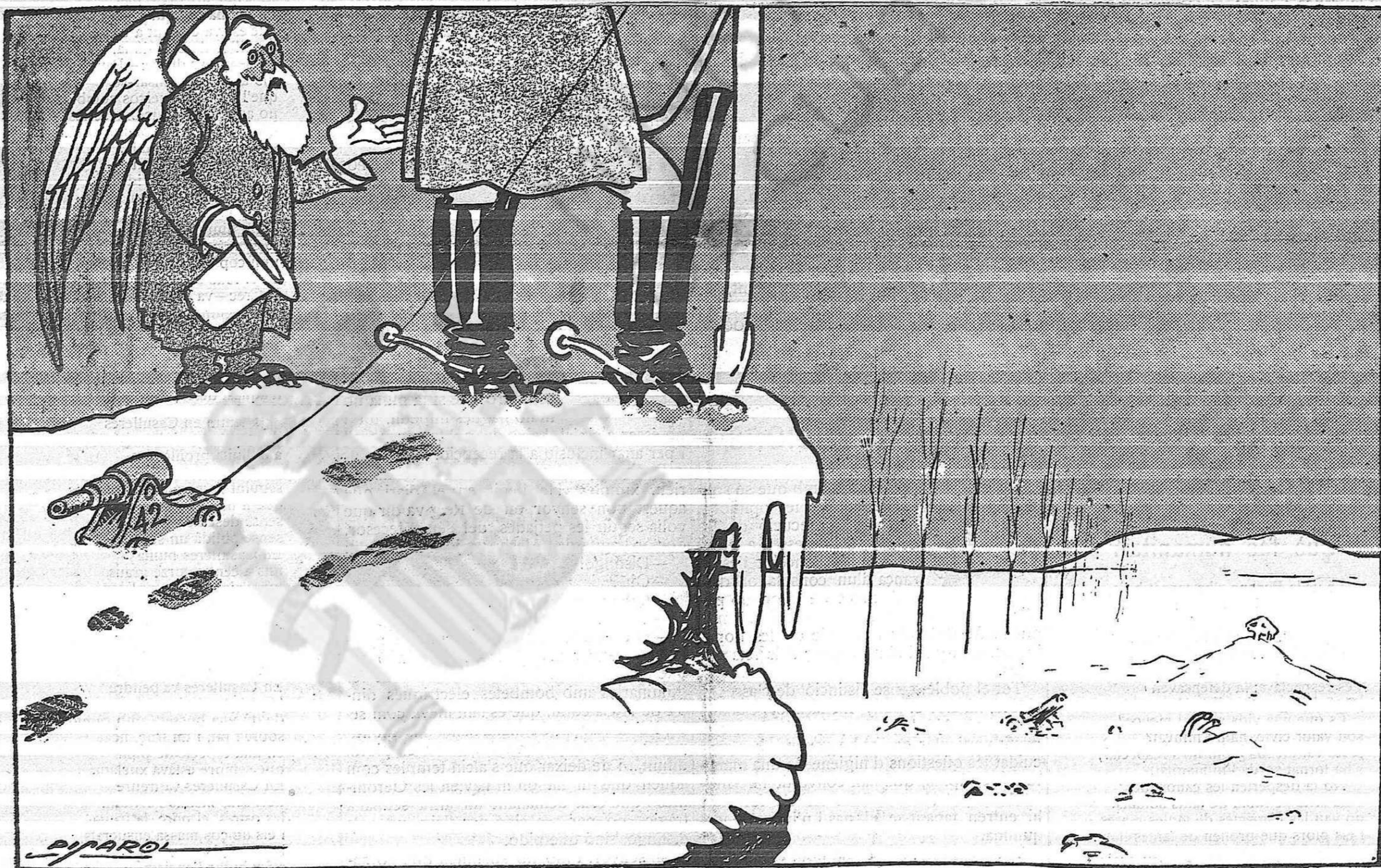

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

DESPRÉS DE LA NEVADA

L'avi Temps a l'Imperialisme. —Tan cert és que això de Flandes serà el teu llit de mort, que... mira... veus?... fins la Naturalesa t'està teixint ja el llençol.

La superstició de la R. O.

FIGU' M la veritat, digníssim senyor Esteve: quan vostè clama per la suspensió de l'Ajuntament i l'imposició d'un nou Concell de R. O., a fi d'evitar el tifus, ¿no guarda, en el fons de la seva animeta, una viva gratitut pel tifus, ja que li permet fer-

ne un argument contra el sufragi universal? El Sant Govern! La R. O.! Veieu aquí el *Dame ex machina* de la nostra bona gent. És l'irradiació del dogmatisme catòlic, atrofiador de la voluntat ciutadana, abdicada en mans d'una voluntat impersonal, misteriosa, resident en vagues llunyanies: el Govern i la seva *Escriptura*, la R. O., la *Lex*, el Sagrat Llibre!
Es un bell cas de *messianisme*. Cau sobre Barcelona una plaga. Què farem? Oh! Per de prompte treurem en rogatives un ídol,

que diuen que va tant bé. Però encara aniria millor, si poguessim, oferir a la seva divinitat enutjada un copiós sacrifici d'heretges, un bell aute de fè, com el que diu Voltaire que va anar tan meravellosament per a con jurar els terratrèmols de Lisboa. I després... després acudirem a la gran farmacopea de la R. O., infalible remei en les grans malures...
La R. O.! Oh Musa del nostre ingènit *lacaisme* nacional! Vosaltres, els mateixos qui, quan os convé, atribuiu al Govern la

culpa de que no ploqui, ¿com podeu ignorar que la magnífica administració espanyola no és altra cosa que un vast campament de RR. OO.? ¿Es que ja haveu oblidat que les colonies oferien un eloquent model de monopoli de tota administració en favor de la R. O.? I el cas de l'Havana és terminant: era, en temps de la dominació espanyola, una de les ciutats més malsanes del món: avui és, amb Bons Aires i Londres, una de les tres poblacions de mortalitat més reduïda! Barcelona se troba somesa a una tene-

bros a normalitat. La malaltia la feteja en l'ombra, com una mà desconeguda, la mà d'un déu. I sota aqueix urbidici constant, resorgeix el desig de venjança, contra ignorats culpables o la recerca de víctimes d'elecció qui semblin propícies al desagravi de la divinitat... ¿Per què no oferir-li els regidors? Barcelona passa avui la seva guerra, i té l'obsessió dels seus espies, qui la vetllen com ulls invisibles desde l'emboscada. Un temps, els urbicides eren els ocults dinamiters, mai descoberts. Avui necessita congriar en alguna representació la feixuga responsabilitat. ¿Recordeu aquells misteriosos untori, aquells untadors qui propagaven la pesta de Milà, segons conta Manzoni? ¿No hi haurà també untadors culpables en el fons d'aqueixa gran calamitat?

I aleshores, és clar! què voleu que faci? Barcelona apela a l'Estat contra el Municipi... Si bé ho mireu, l'història de totes les polítiques és aquesta: una lluita entre municipalisme i estatisme, entre el principi comunal i el principi governamental. Història vella.

Però no, no. El mal no està en lo polític, sinó en lo social. El Sr. Esteve trobaria en el Municipi una especie de mirall on l'enganyaria el reflecte de les propies culpes. El perill no està en la casa: està en l'habitant. I més encara en el propietari que en l'inquilí... ¿Doncs què? ¿Afirmaríeu que Barcelona, en aquest i altres conceptes, no és una víctima del propietarisme, qui ha cuidat més del frontispici que dels fonaments? No siem, una volta encara, les granotes d'Isop. No demanem un rei-culebró, contra els reis de fusta. Cuidem més de l'imperi de la veritat, de la franca i lliure educació pública, que de curanderismes i supersticions. Diuen que'ls pobles tenen el govern que's mereixen... Oh anguniosa sospita! ¿Hi haurà un terrible mereixement de flagells en el poble qui no troba, per a esbandir-los, altra cosa que processons i tiranies?

La dictadura, la R. O.! ¿Per ventura l'Estat no usurpa a Barcelona desde llarg temps, l'elecció del seu Magistrat municipal? ¿I sol ésser millor aquest que'ls que s'eligiria, lliurement, la nostra urb desgraciada?

L'imperi de la R. O.! Com a providencial, bé vareu poder veure'l l'altre dia, amb motiu precisament de la protesta anti-municipal. Imperi de garrotada seca al bell mig de la plaça pública, intolerable sevicia contra innocents. Es aquell altre gran principi, qui revela la nostra aptitud per a el lliure exercici de la sobirania: *Mucho palo!*—I així la garantia de la seguretat pública esdevé perill continu de ciutadanes...—La R. O.!

GABRIEL ALOMAR

Què fas humanitat?

La vella Europa s'ha tornat boja, i boja sembla l'humanitat; tan sols congria plans de batalla i enginyers de guerra per a matar.

Quan jo recordo, no fa pas gaire, que era una vida quelcom sagrat i es respectava; la defensaven jurats i jutges als tribunals.

Es que una vida ara val menys? son valor cívic, haurà minvat? si no val menys ¿com no's respecta? s'ha tornat sorda l'humanitat?

No la desperten les canonades i els crits de rabia de tants soldats? no veu les llàgrimes de tantes mares i els plors que brollen de tantes llars?

Pot-ser els homes s'han tornat ferres; tal volta olviden que som germans; com és que's maten els uns als altres? és per matar-nos que'ns van criar?

Basta de guerres xorques, salvatges! rompem les armes, dem-nos les mans; que quan els homes se tornen ferres cal que s'imposi serenitat.

Fóra aquests monstres vaixells de guerra, que a jeure vagin al fons del mar; fóra muralles, canons, metralla, que són la ruina de les ciutats!

Les ciutats lliures, com el mar, lliures... és els homes de voluntat. Tan sols llavors podrà envanir-se d'ésser redempta l'humanitat.

LL. BARCELÓ I BOU

Les Campanes

QUI, a Barcelona, o les toquen amb més modors, o no se senten tant; en canvi, al poble, ja comencen a ésser una mena de malura que no't deixa sossegar.

Avui, a les cinc ja tocaven perque anessim al novenari d'ànimes. És clar que vinga no anar-hi, però qui està despert ja està despert, i tornar a agafar el sòn, quan se tenen mals-de-cap, és una cosa difícil, i més difícil encara si, després de les campanes de la parroquia, comencen a grinyolar els esquellots de les monges.

Són dos, un per cada convent; l'un està enrogollat, i l'altre xiscla.

L'enrogollat té modors i no més toca a les seves hores i amb mesura. En canvi, l'altre, el xisclaner, el de les monges de clausura...

Déu de Déu!

Jo estic plenament convençut que la germana campanera ha esdevingut follia i toca sense solta ni volta, no més pel gust de fer anar el batall.

Ho tenia mig comptat i em creia saber-ne el secret, dels tocs; era així, mireu:

- Nang!, nang!, nang! Lleveu-vos, noies.
- Nang! Anem a resar.
- Nang! Anem a esmorzar!
- Nang! Donem menjar a l'aviram.
- Nang! Fem puntes.
- Nang! Rosari.
- Nang! Dinem.
- Nang! Fem la sesta.
- Nang! Despertem-nos.
- Nang! Passegem-nos.
- Nang! Beranem.
- Nang! Tornem a donar menjar a l'aviram.
- Nang! Tirem pa als peixos.
- Nang! Fem reliquiaries de satí.
- Nang! Fem confitura.
- Nang! Resem.
- Nang! Sopem.
- Nang! Juguem a la bescambrilla.
- Nang! Anem al llit.
- Nang! Dormim.

Sembla que amb lo dit ja n'hi hà per a estar-se tocant tot el dia, eh? Doncs, no. Toquen cinc vegades més. Toquen tant, que ja ens toquen el malic.

A. I. QUEOQUIO

Bones intencions

A freqüència amb que se solidaritzen totes les opinions, per a la consecució de les coses que interessen a la col·lectivitat, la concepció i l'esperança d'un consolador desvetllament de la opinió pública, que podrà tornar-se acció feconda quan surti de l'actual període de les bones intencions i passi al més eficaç dels fets positius.

Tot el poble, sense distinció de classes ni colors, ha clos el puny menaçador clamant contra uns Ajuntaments que, més atents al profit particular que al bé general, han descuidat les qüestions d'higiene de una manera tan estúpida, que han convertit l'hermosa Barcelona en una ciutat on els forasters hi entren tapant-se el nas i n'ixen prenent quinina.

Tota la opinió, sense una nota discordant, ha protestat contra els incalificables procediments que emplea la policia encarregada de guardar l'ordre i de protegir les vides i els interessos dels ciutadans. Atropellar sense solta als pacífics vianants i pinxegar a les portes dels *burlots*, no és pas complir la missió que, al menys aparentment, se'ls té encomanada.

Catalunya ben sencera, sense una vèu discrepant, s'ha dirigit al Govern demanant la concessió de les zones neutrals, quins beneficiosos resultats han pogut comptar-se amb clara evidència en tots els ports europeus on han sigut establertes. Unicament els governants espanyols no han sapigut enterar-se'n i han posat la proa constantment a les zones neutrals creient-les una *golleria* del, per a ells axiomàtic, *egoísmo catalán*.

Aquesta bona disposició del esperit públic per a solidaritzar-se en la protesta i en petició, fa esperar que entri aviat en la més positiva tasca de solidaritzar-se per a l'acció, desentenent-se de la gent i dels compromisos que avui encara lliguen les mans del poble.

Si poguessim formar una opinió ferma, enérgica i constant, no'ns limitariem a queixar-nos dels regidors sinó que, amb perseverancia, posariem a la picota als que del càrrec pretenguessin fer-ne un *russinyol* per a obrir les armilles dels barcelonins. Vigilaríem que no's fessin quedar dictàmens sobre la taula sense pendre's la pena de mirar-los; que no funcionessin agencies per a proporcionar empleos al Ajuntament amb arreglo a tarifa; que no s'admetessin com a bons, gèneros i materials defectuosos destinats al Municipi; que no's fessin les inspeccions mirant a la contraclaror d'un duro; que de l'Ajuntament ne sortissin els homens més honrats que rics.

Quan en lloc de protestar histèricament, volguessim procedir com a homens serens i justiciers, la opinió mateixa posaria remei a les imbecilitats de la policia exposant valentement a la vergonya pública, als que convertissin el joc, la prostitució i el crim en una font de ingressos per a deshonrar el càrrec que desempenyen, gastant desvergonyidament el fruit dels seus atracos, enllairant perdudes, enlluernant badocs amb brillants ben grossos i mirant per sobre de l'espatlla i desde l'auto, als infelços honrats que van a peu.

Sempre que tota la opinió catalana fós prou conscient per a fugir de mals pastors i actuar ben unida, sabria, després del període de demanar, quan és ocasió d'exigir i llavors ni subsistirien lleis tan odioses com les de Jurisdiccions, ni careixeríem de coses tan profitoses com les zones neutrals.

Alegrem-nos de les bones intencions de avui perque pot-ser siguin prelude de les enérgiques actuacions de demà.

JEPH DE JESPUIS

SONATA LXIII

QUÉ va arribar el Bisbe? Qui de vosaltres hi anà?

Ningú? Descreguts, més que descreguts. Vos ben asseguro que si la pluja no m'ho hagués impedit, tot i

no ésser a ciutat, baixo del poble per rebre'l i per anar inclusiu a la recepció.

Per cert que l'hauria ben aconsellat. No rieu, ximpler! He llegit en el diari que aquest bon senyor ou de Reig va dir que volia seguir les petjades del seu antecessor, doctor Laguarda. Aleshores jo li hauria dit:

- Distingo!
- Què?
- Que distingo!
- Veiam?

—Si es tracta de coses del culte i de teologia i renyar als rectors no distingo per que no m'hi veig. Però si es tracta de fer lluminaries amb bombetes elèctriques dintre de la Catedral, que és tant meva com seva, i d'aixecar per Setmana Santa uns monuments com els que's va empescar el plorat difunt... i de deixar que s'alcin temples com aquell que hi hà on hi havien les Gerònimes i que està demanant un altra setmana tràgica, no per res sinó per lleig, no sols distingo, sinó que pido!

Sí, senyor! Pido no solament que no segueixi tals petjades sinó que torni en darreta i que a l'ésser al cap d'avall esborri lo fet pel difunt i ens deixi tal com estavem.

No ho juraria; però me sembla que'l senyor Gaudí, que era a la recepció, m'hauria dit:

—Uva, noi!
I sino m'ho hagués dit, jo li hauria dit an ell:
—Vostè arquitecte, senyor Gaudí? Miri, toqui el violí!

Que no teniu els tifus? Carai! quedeu malament. A Barcelona se tenen els tifus per la tardor, com a l'istiu se va a fóra i per Nadal se mengen turrans. La gent chic tots n'han patit, àdhuc el secretari de Muley-Haffid.

Ara que dic de'n Muley, me'n vaig a veu-

re'l com cada mig dia assegut en un silló de l'hotel d'Orient.

Es un soldà que no fa frenta. Està gras... Tot ell embolicat amb franel·les i amb un mocador al cap. Llegeix, i fuma cigarrets. Les hostes de l'Orient s'hi acosten i li toquen les mans; volen saber com està de satinada la pell ex-imperial.

Jo m'ho miro com una criatura amb el nas aixafat als cristalls, entelant-los amb l'aïè.

No'n parlem de la guerra; a França sembla que no passa res, a Rússia i Servia, a Austria i Prussia Oriental diuen que sí. Però, és tant lluny!... qui pot saber lo cert i la mentida?

Quantes engunies ens té encara reserves d'aquest flagell que'ns assota des d'agost!

Heu llegit aquesta sessió del Congrés a Madrid? Quina engunia! Un militar assassinat per la política. Un diputat que porta o fa portar documents que tenien que permaner secrets, que'ls vol vendre a canvi de la destitució d'un general; que falta sols el telegrama de que's tracta en l'oficina encarregada al seu fill...

Cambrone! vina! som-hi?

—Merda!

I prou. No beguis aigua, ximple!

MORITZ IX

Un cas

Quan en Pauet Casulleres va sentir dir pel veïnat que hi havia aquí una «passa» que estava enviant a can Tapo lo millor de Barcelona, tot seguit va dir-se:—Pau, ojo alerta i defensar-se, que'l qui en aqueixos combats no adopta precaucions series, quan menos s'ho pensa, plaf!... reb una bala perduda, i s'ha acabat el sarau.— Penetrat d'aquesta idea, va procurar averiguar quins medis se coneixien per a lliurar-se del mal que tantes desgracies feia, i un cop els tingué gravats en el fons de la memoria, —Crec—va dir-se sospirant— que seguint aquestes regles i encomanant-me a Sant Pau set vegades cada dia, la «passa» em respectarà i podré, al fi, sortir «incólume» d'aquest desfet temporal.—

Ja tenim en Casulleres llençat de cor i de cap a la lluita profiláctica contra el microbi reinant, seguint de pe a pa les normes que li havien explicat, sense descuidar un precepte, sense oblidar un sol detall.

En Casulleres bullia fins a cent catorze graus tota l'aigua que empleava per rentar-se cara i mans, per les coses de la cuina, per beure, per glopejar i per regar quatre plantes que té al balcó del davant. En Casulleres va pendre la precaució singular de d'una bosseta amb càmfora sobre'l pit, i un troç, ficat en una especie de pipa que sempre estava xuclant.

En Casulleres va treure dels seus *menús* l'aviram, les ostres, el porc, la fruita i els dolços massa ensucrats, i va arribar a acostumar-se a fer bullir l'enciam

i a menjar, tan sols, per postres carquinyolis ben torrats. I, no obstant, en Casulleres —veieu aixó si és extrany— una tarde va sentir-se com uns rodaments de cap; va ficar-se al llit, depressa, per lo que pogués tronar; va pendre, sobre la marxa, una copa de citrat, els ulls van enterbolir-se-li, ei nas se li posa blanc, va fer dos o tres ganyotes... i ahí el varen enterrar.

—Senyor metge, senyor metge, cuiti, digui'ns la veritat... De què ha mort en Casulleres? —De por!... No pot ser més clar.

C. GUMA

Notes de fòra

Ibiça.—L'alcalde d'aquesta població, instat segurament per quatre carques d'*El Diario*, ha prohibit al venedor de periòdics Felix Baró, persona honrada i digníssima, el poguer exposar al públic setmanaris humorístics, entre ells LA CAMPANA i L'Esquella.

Ens estranya que en un poble tant lliberal com és Ibiça puguin ocórrer aqueixes anomalies.

Tindrem en compte l'alcaldata, i avistem a dit batlle i als sagristans d'*El Diario*, per a que no reincideixin en els seus atentats a la llibertat. D'altra manera, ens veurem obligats a dedicar-los alguna batallada.

Dijous que vé dia 3 de desembre es posarà a la venda el

ALMANAC

de L'Esquella de la Torratxa

Preu: UNA peseta

La guerra i el capitalisme

La nostra fè en la causa obrera és fonda i forta. La nostra convicció de que les reivindicacions proletàries són justes se va arrelant cada dia més. Però precisament aquesta fè i aquesta convicció ens duen a rebutjar totes les falses raons amb que alguns militants de l'obrerisme defensen sovint els seus principis.

Hi ha en l'arsenal de les propagandes proletàries una pila d'armes velles i rovellades que més valdria retirar definitivament. Del contrari, aquest arsenal va a perill de convertir-se en un Museu d'antiquitats. I això és tant més de doldre, quan els principis obreristes compten per a sa defensa amb un gran nombre de raons veritables i sòlides, i no necessiten per a res l'ajuda de les pobres i falses raons a que al·ludim.

Una d'aquestes raons és la que consisteix en donar als capitalistes, als burgesos, la culpa de les guerres modernes. Quantes vegades no hem sentit a dir que les guerres les provoca la burgesia en bé dels seus interessos particulars, fent servir els treballadors de carn de canó, de xais que són duts a l'escorxador del camp de batalla. I, no obstant, aquesta és una afirmació que, per poc que se l'examinin, cau per terra.

No negarem pas la responsabilitat que en certes guerres i en la política agressiva de certs Estats tenen els governants i la burgesia. La cosa que neguem és que les guerres contemporànies siguin fetes per la sola conveniència de la burgesia i sense que aquesta en sofreixi les terribles conseqüències. Digui's lo que's vulgui, les guerres entre nacions són independents del problema social. Certs socialistes volen presentar tots els problemes i tots els conflictes del món com manifestacions de la qüestió obrera. I això és un error immens. ¿Qui pot dir que la guerra d'avui sigui una simple competència de burgesies? ¿Qui pot dir que la classe capitalista no en surti perjudicada? En els Estats on hi ha establert el servei obligatori, la burgesia paga la contribució de sang igual que'l proletariat, i en la part material hi perd molt més, perquè té més per perdre. La devastació de Bèlgica i del Nord de França ha perjudicat a totes les classes socials d'aquells països, però ha perjudicat a la classe capitalista en primer lloc. Ningú té motius per a desitjar una guerra; però els qui tenen menys motius són els burgesos.

Hem escrit aquestes ratlles per a combatre la cantarella d'alguns socialistes i anarquistes que eneara neguen la significació i la transcendència ideològica de la guerra

present. «No us ho cregueu—diuen—tot això de que a la guerra actual lluita la democràcia contra'l militarisme, el principi de les nacionalitats contra la tirania imperialista. No us deixeu enganyar pels sofismes burgesos!» Hi ha en aquesta actitud una trista incomprensió. Els qui a tota hora retreuen la burgesia—que té certament la culpa de moltes desgràcies, però no de totes les desgràcies d'aquest món—ens fa l'efecte dels quins, des de l'extrema dreta, parlen a tort i a dret de la mà oculta de la masoneria.

A. R. i V.

LA GUERRA

Dia 20 de novembre

En el front de batalla de Bèlgica i França no més se senyala un viu canoneig entre'l mar i el riu Lys, sense cap atac d'infanteria. En la regió de l'Aisne les forces aliades han recuperat la posició del poble de Tracy.

Per ordre del govern de Noruega ha sigut desarmat el creuer auxiliar alemany *Berlin*, que cercà refugi en el port noruec de Trondjanj. La tripulació ha sigut internada.

Dia 21

En la regió d'Erzerum segueix empenyada l'acció dels russos contra les tropes otomanes. En el Càucas una columna turca fou derrotada pels russos.

Les noves de França diuen que segueixen els combats d'artilleria. Tota la regió que abarca el canal de l'Isère, a l'est de Dixmude, està inundada, havent deixat allí els alemanys alguns morters de 16 centímetres. En l'Argona han sigut refusats tots els atacs enemics.

La divisió de la marina russa del Mar Negre atacà a una divisió turca, de la que formaven part els creuers *Goeben* i *Breslau*. El *Goeben* sigué incendiat, produint-se algunes explosions a bordo, escapant-se, no obstant, amb el *Breslau*, mercès a la seva velocitat, superior a la de l'enemic.

Dia 22

Les mateixes noves d'ahir. Canoneigs, més o menys vius, en el front belga. En Hollebeque sigueren repel·lits varis atacs de l'infanteria alemanya. Al costat de Verdun i en els Vosgues, els aliats han avançat un poc, havent, en alguns indrets, obert les seves trinxeres a menys de 50 metres de les posicions alemanyes.

Els servis han realitzat, amb fortuna, alguns contra atacs evitant l'avenç de les tropes austríaques.

En la frontera de Persia les tropes russes desbarataren per complert l'avenç dels kurdes obligant-los a retirar-se completament desfets.

Dia 23

Segueixen els canoneigs intermitents en el front belga-francès. Les bateries dels aliats lograren desfer algunes trinxeres dels alemanys els qui treballen per a construir-les alguns centenars de metres més endarrera.

A Servia, el divendres va lliurar-se un combat molt encarnitzat refusant els servis a una divisió austríaca que havia atravesat el Kolu-barà.

Dia 24

Segueix un vivíssim foc de l'artilleria alemanya sobre Ipres havent causat danys en el campanar de la catedral i incendiat varies cases. En l'Argona els alemanys iniciaren forts atacs que foren refusats.

Els russos lluiten encarnitament entre'l Vístula i el Wharta sense que per ara la batalla és desideixi. En Galitzia els austríacs han abandonat Novo-Landec davant l'impetuós atac dels russos.

Dia 25

Els russos segueixen victoriosament el seu avenç iniciat ahir malgrat la reconcentració de forces que comanda el general Hindenburg entre'l Vístula i el Wharta. Els russos han arribat al front Plosk-Lerzyca seguint després la ofensiva.

Els despatxos oficials francesos senyalen poques novetats. Algun atac de l'infanteria enemiga que fou refusat, i el bon estat sanitari de les tropes.

Els anglesos han pres Besorah que és la principal plaça forta de Turquia en el golf Pèrsic i tenia que ésser el terme del ferrocarril de Bagdad, que construeixen els alemanys.

En Armentières, els canons anglesos han caçat a dos aeroplans alemanys matant als pilots.

Tornen a concentrar-se, en Flandes, gran número de tropes alemanyes, als voltants d'Ipres i Dixmude.

Dia 26

La situació dels exèrcits bel·ligerants, a França i a Bèlgica, és la mateixa del dia anterior; si alguna petita diferència hi hà, aquesta és favorable als aliats.

Un *Zeppelin* alemany ha tirat bombes sobre Varsovia.

Un altre *Zeppelin* bombeja la ciutat de Plock, però sigué tocat per una bala dels cossacs, caiguent a fòra de la població i essent fets presoners els seus tripulants pels russos.

El ministre de la Guerra del Canadà ha declarat que se li han ofert cent mil homes dels Estats Units per a incorporar-se a l'exèrcit colonial britànic.

RESUM

Encara que desde la setmana anterior el resultat de les accions bèl·liques en occident no hagi sigut apreciable per cap dels exèrcits bel·ligerants, tots els diaris anglesos i francesos es mostren sumament optimistes pel resultat de la campanya. Es evidentíssim que Alemanya ha d'agotar-se embestint sense cap resultat als francesos, anglesos i belgues. La famosa guardia prussiana queda ja reduïda a res, i com la *guardia* altres coses de tanta valua. Els reforços que rebí Alemanya seràn tropes sense gaire valor militar.

A Orient cada nova que's reb confirma més i més la gran derrota que'ls russos infligiren als alemanys, entre'l Vístula i el Wharta. Els austríacs confessen que, davant les nombroses forces moscovites, han tingut que abandonar certs desfiladers dels Carpats i, per lo tant, no cal dir que la resistència austríaca i teutona devindrà, ai cap-de-vall, impossible.

Una temporada més i l'horitzó serà aclarit per complert.

La trompeta del Judici

(De les Memories d'en Frederic Mistral)

Un dia el rector de Carcassona, exasperat per la mala conducta de la gent del poble va fer el següent predicot desde la trona:

—Feligresos de Carcassona!... — va dir. —La trompeta del Judici final sonarà!... Feligresos de Carcassona!... Vindrà l'hora de saldar tots els vostres comptes i pecats!... Feligresos de Carcassona!... Les portes de l'infern s'obriràn per a engolir-vo!

Commoguts i esparverats amb el tò feréstec de la prèdica, els feligresos tremolaven de por.

Tots tremolaven menys un; un pagès gras i roig que s'esqueixava de riure, sota l'orga del chor. Cada vegada que'l mossèn s'esgargamellava cridant: «Oh, desgraciats feligresos de Carcassona, esteu perduts!... cremarèu com un iuquet!... anireu a ies caidres d'en Pere Botero!...» el pagès roig, vinga riure.

Al últim el predicatore s'en adonà; i furiós va dirigir-se a n'ell:

—Què rius, tu, desventurat?... ¿No t'espanta la sort que espera als feligresos de Carcassona quan soni la trompeta del Judici final?

El pagès respongué rient sempre: —A mi si que se me'n f...!... Com que jo no'n sóc de Carcassona, que sóc de Perpinya!...

MUS

OLTS diaris han publicat la noticia i nosaltres, per la seva magnitud, volem contribuir també a que circuli.

Es el cas que un capellà de Galitzia, terra austríaca, ocupada pels russos—ha escrit una carta en la qual pinta amb vivíssims colors les grans batalles que en aquella comarca s'han trabat darrerament entre els invasors i els nacionals, assegurant que, en certa ocasió les tropes austríaques han hagut de dedicar tot un dia a enterrar morts.

«Els cadavres—diu—eren 40,000, i la fossa

que va haver-se d'obrir era tan immensa, que tenia set kilòmetres de llarga... i deu pams d'ample.»

No li sembla al lector veure, més que una fossa una claveguera?... Capellà, capellà... nosaltres respectem molt el teu caràcter sagrat, però quasi jurariem que tot això és una bola.

Amb la llei de Jurisdiccions a la vista, copiem d'un diari local aquest telegrama de Madrid:

«Según *El Imparcial*, la reorganización del ejército es más urgente aún que la organización de la cultura.»

¿Que quins comentaris hi fem ara an això, nosaltres?

Cap. ¿No hem dit ja per endavant que tenim la llei de Jurisdiccions a la vista?

Un general austríac ha publicat a Viena un article sobre la durada que pot tenir l'actual conflagració, fundant-se en dats que, per la situació que l'autor ocupa en l'exèrcit, ningú millor que ell pot posseir.

Segons el referit militar, la guerra serà llarga. Tant llarga que durarà lo que falta d'aquest any i tot el que vé, i no terminarà, probablement, fins a darrers de 1916.

I saben, encara per què s'acabarà?... Perque en les nacions bel·ligerants no hi quedaràn ja homes per a continuar-la.

Conque, ja ho saben els espectadors d'aquesta espantosa tragedia.

Mentres quedi sobre les taules un sol actor, el teló no baixarà.

Bonica perspectiva... pels corbs!...

Desde la seva creació, venim observant atentament l'actuació de la famosa Junta d'Iniciatives i estem ja en el cas de poder dir, amb certament de causa, el concepte que d'ella n'hem format.

Volen que en poques paraules el manifestem?...

Imaginín-se que la Junta d'Iniciatives és un music que té la missió de tocar una trompeta espallada, que és el Govern.

La Junta bufa, el Govern no sona; torna a bufar la Junta, torna el Govern a no sonar... *I así se pasa la vida...*

L'acord entre el music i la trompeta no pot ésser més complert.

La Junta, vinga donar idees al Govern.

El Govern vinga no escoltar-ne cap.

I tutti contenti.

Llegim que un grupu de joves jaumistes del requetè de Barcelona ha constituït, amb motiu de les actuals circumstancies, una comissió titulada «Comisión de Higiene del Ateneo de Barcelona».

Aqueix grupu pot ésser molt útil. Els requetès, tant si se les heuen amb la gent avançada com amb una pesta qualsevol, sempre fan desgracies. Ademés, la seva actuació resultarà perfectament ajustada als principis homeopàtics.

El *similia similibus* és evident. Tifus contra tifus. I ja ens els imaginem entrant en les mines d'aigua de Moncada i per les clavegueres, *browning* en mà, caçant microbis com qui caça radicals, als crits sublimes de Déu, Patria i Rei.

EN PREMSA

ALMANAC

DE

La Campana de Gracia

per a 1915

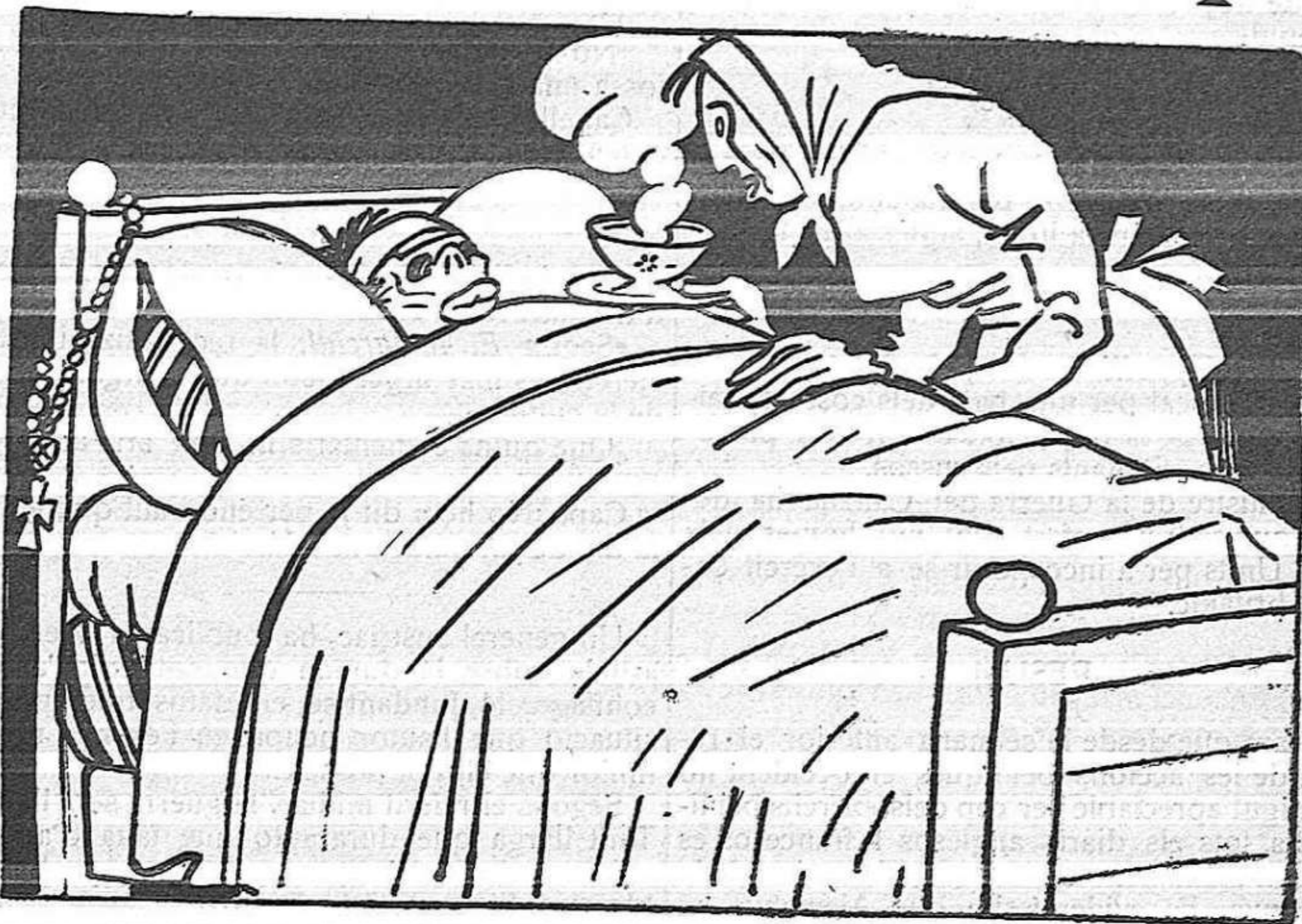
Reformat de tamany :: Un tomo 8.º de 14 per 21 cms., amb profusió de ninots de gran actualitat

Valdrà DOS rals, com sempre

Poden nostres corresponsals formular pedido.

Notes còmiques de la setmana

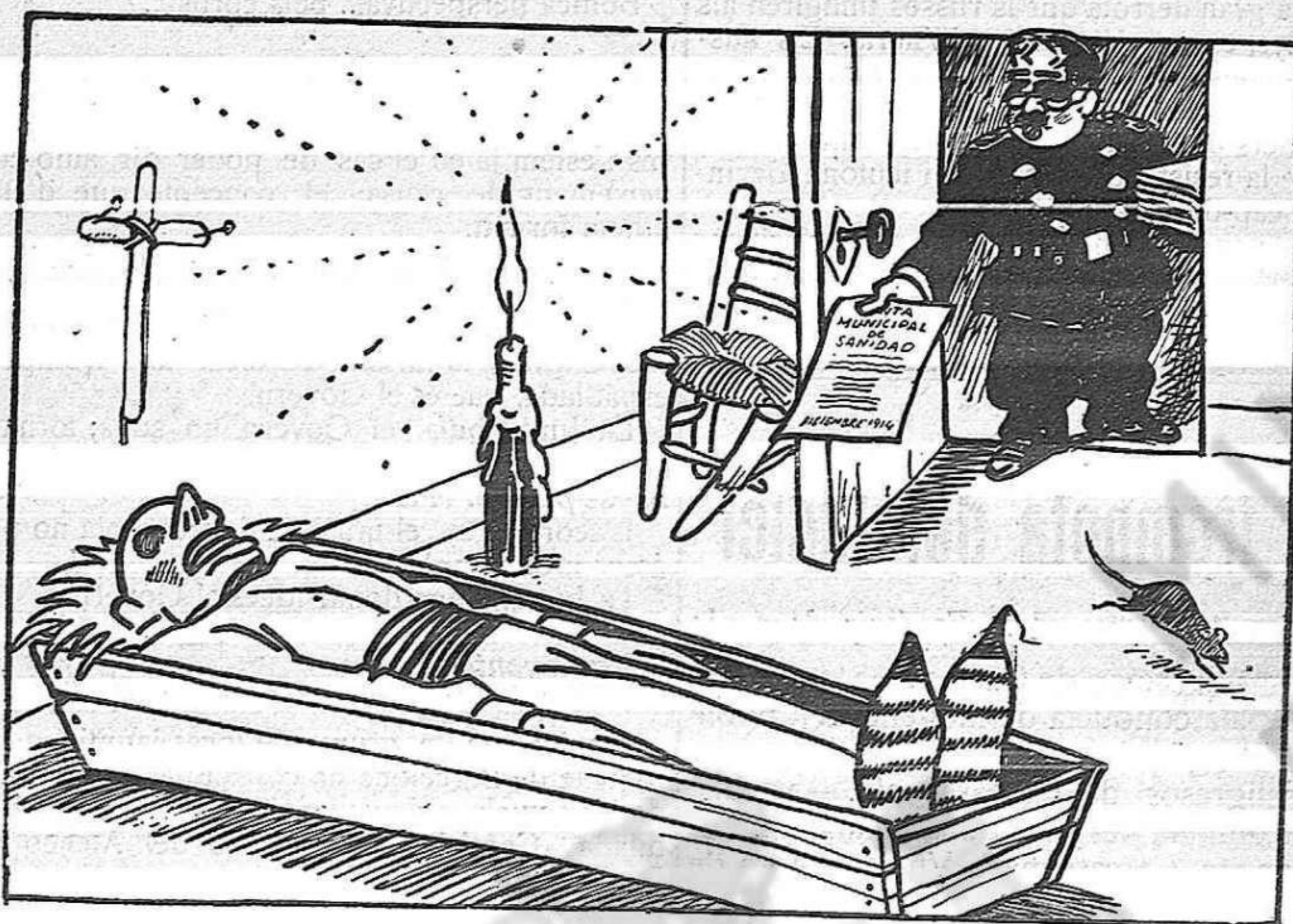
ESPERANCES SALVADORES

—Aviat e: curaràs, fill meu. El senyor Bisbe diu que està disposat a donar la vida pels malalts.
—Probem-ho, doncs.

L'AIGUA BENEITA

—Vol persignar-se?... Si és servit?...
—Oh, bé, bé,... entenem-nos... Ja hi hà permanganat?

MIDES HIGIÈNIQUES CONTRA EL TIFUS

El municipal.—Apa, cap viu!... Ahí tienes las instrucciones sanitarias.

ESPERANT AL BISBE

El senyor Esteve.—Nois, quin patir!... Això és pitjor que les trinxeres del Iprés!

A LES AVANÇADES

—Quin fret, eh?
—Sí, noi. Tant bé que hi vindria ara aquí una catedral de Reims.

MALES JOGUINES

En Dato.—Ojo amb el bastó, senyoret; no cas que'm trenqués la neutralitat.

La comissió de socors als obrers en vaga forçosa està preparant per al proper diumenge, dia 29 del corrent, un grandió festival al Palau de Belles Arts, a benefici dels citats obrers. Serà probable que en dit concert es posin a la venda els segells especials que han editat i que diferents artistes han dibuixat espontàniament.

Sembla que'ls Estats Units accepten com a bones les explicacions de Turquia respecte al conflicte hagut darrerament entre les dues nacionalitats.

Lo positiu és que avui els Estats Units gasten més prudència i discreció que en 1898. Per desgracia nostra.

Noves de la passa:
«Benedicte XV ha enviat una benedicció especial contra el tifus als veïns de Barcelona».
«Muley-Haffid ha visitat un hospital de nens, deixant 600 pessetes per als pobres malalts».
On està l'eficacia?
En l'acció del rei moro o en la del papa cristià?

Mobilització?
Un escamot de joves catalanistes s'ha constituït oficialment amb el títol de «La Coronela». Un nom ben *guerrero!*
Ja era hora que'ls deixebles d'en Martí i Julià sortissin de la neutralitat.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y Cia